PRÆDIKEN SØNDAG DEN 2. AUGUST 2026 – 9. SETRIN
AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15
25 ÅRS JUBILÆUM
Tekster: Es. 10,1-3; 2. Tim. 1,6-11; Luk. 12,32-48
Salmer: 754,276,370,411,2

Gud lad os leve af dit ord
som dagligt brød på denne jord!

For nogen tid siden hørte jeg et foredrag om økonomi.
Det lyder måske umiddelbart ikke særligt spændende, men det var spækket med humor, og det er jo dygtigt gjort.
Et af emnerne var det siden nok så kendte begreb "råderum."
Økonomer havde regnet ud, at der om få år ville være overskud på finanserne. Det lød meget godt, men alligevel var der tvivlere iblandt, der spurgte, om det nu også var helt sikkert at de penge **ville** være til rådighed til den tid. Der er ikke noget i den økonomiske verden, der er helt sikkert, så det blev naturligvis svaret. Hvorefter den overraskende konklusion var: Skal vi så ikke hellere bruge dem **nu**?
Sådan kan man normalt ikke tænke. Man kan ikke bruge noget, man ikke har, men kun har i vente.
Sådan er det i hvert fald som regel i menneskers verden.
Men **menneskers** verden er aldrig i centrum i en prædiken.
Denne sætning kan det være godt at holde sig for øje på denne festdag, som jeg naturligvis er dybt taknemmelig og ydmyg over for.
Kristus er altid i centrum i en prædiken.

Denne sætning fra min gode læremester Martin Luther, et menneske, jeg næsten synes, jeg har kendt, fordi jeg har færdedes mange gange i hans stuer, er til gengæld en vigtig sætning alle dage og derfor også i dag.
Heldigvis indledes dagens tekst med en sætning, der forener begge sætninger med ordene "Frygt ikke, du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer Riget."
Det er faktisk det eneste i denne prædiken, der i dag skal pege bagud i tid.
Har besluttet.
Det er godt at holde sig for øje på en dag, hvor det meget og også meget let kommer til at handle om, hvad der **er** sket. Og navnlig hvad der er sket i de sidste 25 år her i Vester Aaby og Aastrup.
For selv om meget har ændret sig i den forløbne tid, så har det ikke ændret sig, at vores fader har besluttet at give os Riget.
Det er simpelthen ikke en beslutning, vi har nogen som helst indflydelse på.
Og den var også allerede taget i 2001.
Det, vi har indflydelse på er, hvordan vi med et udtryk, jeg i hvert fald ikke kendte for 25 år siden, tager det **ned**.
Det har næppe været tilsigtet, da udtrykket første gang blev brugt, men det passer jo i den grad til det glædelige budskab om, at vores Fader er i **himlene**.
Prædikeren i Det gamle Testamente siger det ganske præcist: Gud er himlen og du er på jorden, derfor skal dine ord være få!
Men jeg vil nu alligevel i dagens anledning fortsætte lidt endnu.
For selvfølgelig ligger også jeg under for den ursynd, der lurer, at mennesket ikke helt kan blive ude af centrum i en prædiken.

Forhåbentlig betyder det ikke, at jeg svigter Luther og skubber Kristus væk af den grund.
Men hvis en af de andre store skal have lov til at komme til Oure i dag, nemlig Søren Kierkegaard, så lyder en af hans mest kendte sætninger, at livet skal leves forlæns og forstås baglæns.
Og således bliver en mærkedag fælles med alle andre dage og tider om at være nøjagtig det tidspunkt, hvor livet skal **leves**.
Det rykker sig hele tiden og derfor også, mens denne prædiken holdes. Og jeg lover, at det ikke skal få lov til at rykke sig alt for alt imens.
Mange mennesker har et motto. Et ord, de forsøger at sætte som overskrift over deres hverdag. Hvadenten det så er "Gem et lille smil til det bliver gråvejr" eller Grib dagen eller for nu at citere denne gamle Prædiker en gang til: Ingen kender dagen før solen går ned.
Dette sidste er faktisk ikke helt fremmed for dagens tekst. For Jesus opfordrer i dag sine tilhørere til at være parate.
At være forberedte.
Selv om de har forsøgt at holde det hemmeligt for mig, ved jeg, at der er rigtig mange, der har været i gang med forberedelser til i dag.
Som alle, der har haft brug for at markere et eller andet ved, at det kræver en praktisk indsats.
Jesus griber til et billede som alle hans tilhørere har kendt, men som måske er lidt fremmed for os. Nemlig den måde et bryllup blev fejret på på hans tid.
Og beskriver, hvordan det vil gå, hvis de ikke har tålmodighed til at vente og derfor mister deres årvågenhed.

Det kan også meget let ske i en prædiken, og derfor er det måske nu på tide at gentage de ord Jesus indleder med i dag.
For det er de ord, der skal bringe fortiden ind i fremtiden.
Frygt ikke, for jeres fader har besluttet at give jer Riget. Det er de ord, de skal holde fast i.
Og ikke andet.
Men de ord kan så let drukne i alle de andre ord. Lige som vi kender det fra vores hverdag, at det væsentlige kan drukne i alle de andre ord. Både de sagte og måske ikke mindst de usagte. Alle de ord, vi i vore tanker selv digter eller lader os sende på vildveje af.
Det kan give mange prygl hører vi i dag.
For Menneskesønnen kommer i den time, I ikke venter det.
Det lyder skræmmende. Det lyder stressende. Det mobiliserer alt fra omstillingsparathed til overdreven imødekommenhed.
Og nu er vi så nået kun 7 linjer væk.
Alligevel skal vi lige mindes om det igen: **Frygt** ikke! for jeres Fader har besluttet at give jer Riget.
Det er det budskab Menneskesønnen kommer med.
Og det kan jo meget let blive i en time, hvor vi ikke venter det, fordi vore tanker er et helt andet sted henne.
Det er næppe fordi vi står med kjortlen bundet op om lænderne og lamperne tændte.
Men måske er **skærmen** tændt.
Hvorfor kommer dagens glædelige budskab meget let til at lyde skræmmende?
Det gør det, fordi vi tænker vores egen livssituation ind i dagens budskab.
Eller med andre ord: Lader mennesket være i centrum i prædikenen.

Men mennesket skal aldrig være i centrum i prædikenen.
Kristus skal være i centrum i prædikenen.
Og vores fader i himlen **har** besluttet at give os Riget.
Forstår vi det?
Det er mindst lige så svært at forstå som begrebet råderum.
Derfor er det i dag glædeligt budskab, at vi **ikke** skal forstå evangeliet på samme måde som vi helst skal have overblik over vores økonomi.
Men budskabet er i dag, at vi **har** et råderum hos Gud. At det er købt med Jesu Kristi død og opstandelse.
At vi **har** fået Riget.
Og derfor **kan** bruge råderummet allerede nu, hvor livet skal leves.
Det kan vi også gøre, når vi inviterer til nadver. Til Herrens eget bord.
Hvem er da den tro og kloge forvalter, som af sin herre bliver sat til atgive hans tjenestefolk mad i rette tid?
Sådan lyder ordene i dagens evangelietekst. Og her gælder det endnu en gang, at mennesket ikke skal være i centrum i en prædiken. Jeg skal derfor forbigå de fleste af ordene i sætningen og alene nævne ordet ”forvalter” For det er, hvad man er, når man får lov til at invitere til nadver. Får lov til at dele ud af det råderum hos Gud, der ikke måske er der en gang i fremtiden, men er der lige nu og derfor er klar til brug hver gang – så ofte som vi spiser og drikker det.
For dig, o Herre, som dage kun, årtusinder er at regne. Så derfor bliver 25 års forvaltergerning ikke til mange sekunder.
Når vi har gjort alt dette skal vi sige til hinanden, at vi kun er ydmyge tjenere.

Apostlen Paulus skal have det sidste ord i dag. Han taler fra sit fangenskab til sin medapostel Timoteus, der skal passe butikken, indtil Paulus slipper ud igen. For evangeliet har ikke tid til at vente. Det skal forkyndes dag for dag. Derfor minder Paulus Timoteus om den nådegave fra Gud som han fik ved sin håndspålæggelse. At den skal flamme op.
Jeg blev ikke indviet til min gerning af Paulus – trods alt ikke. Men den håndspålæggelse jeg fik af Vincent Lind ved min ordination i 1994 – en af mine ærede forgængere på denne prædikestol og senere biskop over Fyens Stift, vil jeg bede om at Gud vil lade flamme op hver gang også jeg får lov til at indbyde til Herrens bord. Og hver gang jeg får lov til at bruge af Guds råderum.

Mennesket er aldrig i centrum i en prædiken.
Kristus er altid centrum i en prædiken.

Men Han er det for menneskelivets skyld.

AMEN